

[Sigsgaard.]

nationale regering, må søges i, at snart alle erkender, at Saigon-regeringen er et amerikansk marionetregime med yderst ringe støtte i den syd-vietnamesiske befolkning.

Den nu dannede folkelige regering, sammensat af den nationale befrielsesfront, som repræsenterer en lang række partier samt religiøse og folkelige organisationer plus en række andre grupper, har en solid basis i det vietnamesiske folk og udøver den faktiske magt i størstedelen af Syd-Vietnam.

Hvis de almindelige anerkendelseskriterier lægges til grund, må det derfor blive denne regering, Danmark anerkender, og konsekvensen bør så blive, at den diplomatiske forbindelse med Saigon-regimet afbrydes.

Er ministeren ikke enig heri, beder jeg om en udførlig begrundelse for ministerens holdning.

Under folketingsdebatten om evt. diplomatisk anerkendelse af Nord-Vietnam gik regeringen imod et sådant skridt under påberåbelse af, at det ensidigt ville gavne den ene part under Paris-forhandlingerne og dermed vanskeliggøre disse forhandlinger yderligere.

En række ledende amerikanske politikere deler ikke dette syn, men mener tværtimod, at brud med Saigon-regimet vil lette Paris-forhandlingerne.

Ifølge AT opfordrede senator James W. Fulbright i mandags præsident Nixon til at bryde med det nuværende Saigon-styre, og den tidligere Vietnam-chefforhandler W. Averell Harriman gav udtryk for samme syn.

Fulbright erklærede, at kun et amerikansk brud med Saigon-regimet kunne bane vej for frie valg i Syd-Vietnam. Et sådant brud ville også efter senators overbevisning hjælpe svært på fredsforhandlingerne i Paris.

Såfremt ministeren eventuelt er uenig med disse amerikanske politikere, beder jeg ministeren oplyse på hvilke punkter og med hvilken begrundelse.

Fulbright erklærede videre rent ud, at Van Thieu regering „i praksis er et militært diktatur“. Harriman betegnede Saigon-regimet som „en mindretalsregering“, der har gjort lidet eller intet fremskridt henimod at skabe sig et bredere grundlag i den ikke-kommunistiske befolkning. Omtrent

samtidig sagde senator Kennedy i senatets udvalg for syd-vietnamesiske flygtningeproblemer, at USA og Saigon har forpasset muligheden for at vinde befolkningens tillid.

Førende amerikanske politikere betegner altså Saigon-regimet som et militært diktatur med ringe støtte i befolkningen.

Såfremt ministeren ligeledes er uenig i disse vurderinger, beder jeg ministeren oplyse på hvilke punkter og med hvilken motive-ring samt meddele, hvilke konklusioner ministeren drager med hensyn til Danmarks fremtidige anerkendelsespolitik over for Vietnam.

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (3. juli 1969):

Som jeg ved flere lejligheder har haft anledning til at præcisere, bygger dansk anerkendelsespraksis over for nye lande og nye regeringer på faktiske omstændigheder, medens der i vore overvejelser ikke indgår nogen moralsk eller politisk vurdering af den nye stat eller regering. De kriterier, vi i overensstemmelse med almindelige folkeretlige regler lægger vægt på, er, om der foreligger et politisk organiseret samfund på et klart afgrænset territorium under ledelse af en regering, der effektivt udøver sin myndighed. Disse kriterier med hensyn til et styres stabilitet kan ikke siges at være opfyldt for så vidt angår den såkaldte provisoriske revolutionære regering i Syd-Vietnam.

Den danske regering agter derfor ikke at anerkende nævnte revolutionære regering.

Af *K. B. Andersen* til undervisningsministeren (30. juni 1969):

„Vil ministeren — på baggrund af den vanskelige situation, fritidsundervisningen er bragt i, fordi bekendtgørelsen om den nye lov er blevet så stærkt forsinket, og fordi skemaerne til godkendelse af efterårets fritidsundervisningsaktiviteter stadig ikke er kommet — give tilsagn om, at der vil ske en lempelig indkøring af de nye bestemmelser, og at en voldsom og hurtig udvidelse af den offentlige administration på fritidsundervisningsfeltet vil blive søgt undgået?“